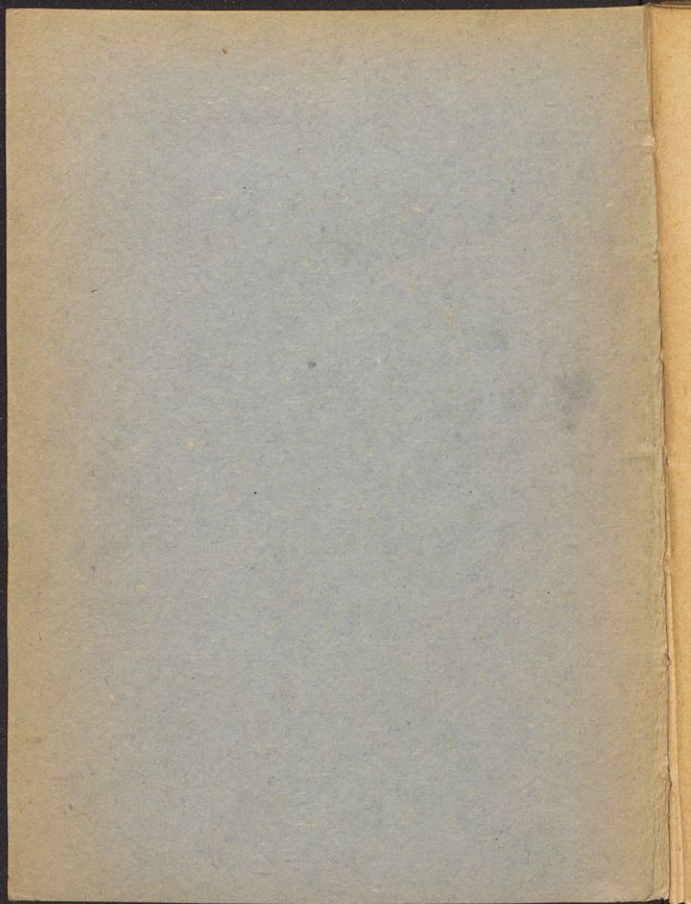

57153

ALBIN ČEBULAR

Bisernica

ALBIN ČEBULAR

Bisernica

57153

L 16. XII. 1946/4503

ALBIN ČEBULAR

Bisernica

1946

VSEBINA

Meni samemu slišno	5
Ljubljani	6
Triglav	7
Bled	8
Od sladke vznemirjenosti trepetam	9
Ave	10
Postonjska jama	11
Cerkniško jezero	12
Vipavska	13
Lipa	14
Adrija	15
Po sreči položena v srce	16
Pesmim	17
Ma ja	18
Belokranjska	19
Slovenske gorice	20
Mladina	21
Kar s srcu budno je v besedi dejanje	22
Svobodoljubi	23
Slovenski jezik	24
Francetu Prešernu	25
Domovini	27
Ustoličenje na Gosposvetskem polju	28
Druge sreče zame ni	29
Hura	30
Sovremenik	31
Tenkočutna	32

Meni samemu slišno

Kamor koli v vseprostorju,
je brezslišni mir,
še med brezjičjem srebrnim
ne šumlja cefir.

Kot bi angeli na zemljo
pluli iz višav,
tak šumijo bela krila
iznad bilk, runjav.

Vznak ležim na mahu gozdnem
ves zazrt v nebo,
kjer po zlati lestvi k meni
tihe misli spo.

Ljubljani

Čarokrasno belo mesto,
ki miline si odsev,
v davorijah si živelo,
moj ti bodi slavopev.

Dičijo te spomeniki,
hribček z gradom kronani,
divne stavbe, obeliski,
soj Ljubljanice soji.

Naj zelen ti vence vije,
jutra zarje polzlate,
zar večerni obsvetuje,
vedno cvetja te krase.

Triglav

Mladeniško srce kipi,
zamačnjen vpiram v te oči,
preljubo tvoje je smehljanje,
ki mi pričara sladke sanje.

Po tebi je razjasnjen svit
navsepovsodi krog razlit,
neomejena vsa narava
in kar živi, v veselju plava.

Ko gledam mili tvoj obraz,
mladostni se povrne čas,
daj, cveti še, še in zeleni,
veselje slišno vzbujaj v meni.

Bled

Svetlobni parki vsi duhtijo,
lahotno pljuska val na val,
aleje tajnostno žurijo,
nad njimi nebes ko kristal.

Pred vilami šume platane
in v meni zbuja se pomlad,
tenkljajo naokrog fontane,
izvija iz sanj se zelenjad.

Kdo ne bi se zagledal vate,
oblagodarjen čar, sijaj,
z očmi se rosni vzrl nate,
zapuščajoč te, sončni raj.

Od sladke vznemirjenosti trepetam

V somračju tihi gaj v žrjavi
nahko in blagozveni,
zaprl sem oči, zasanjal
o krasni dobi mladih dni.

Od daleč, daleč za gorami
tihotno moje selo tam,
v lesovju skriva se šumečem
nablaženi neznatni hram.

In spet zazdi se mi ob glasih
domač da slušam samospev,
razveseljivosti je, sreče
pomnožujoče čist ovej.

Ave ...

Vsi v ognju večernem
oblački gorijo,
umetnosti vodne
pretiho šumijo.

Ležijo nad poljem
pregledne meglice,
te v mirnem soju
so rahle tenčice.

Za zvezdami daleč,
v vrbini pri jasi,
v notranje življenje
zvene angelski glasi.

Postonjska jama

Koder Sovič v podenj svet
dragotinje vabi zret
slavoglasna zemlja, oj
prekrasan to dom je moj.

Skladnica je tu kapnin —
brezprimernih lepotin,
ko z bleščeči demanti
vse posuto se mi zdi.

Slutnja prevabljiva je
fata morgana sama že,
vilenice divni kras
si privzemam vsaki čas.

Cerkniško jezero

V samoči vzšelesteva bezgov gaj,
poltiho žuborijo senčne veje
in skozi vejičje se Vesna smeje,
vseodpočit prepolni je drhljaj.

Narobesvet je v vodi lešketanj,
učarani golob se v vejah greje,
med biljem sončece zlatnike šteje,
v zrcalo jezera se gleda z danj.

Je polskrivnostni glas valov rastoč,
vetrov potegovanja šumotanje,
pri kraju mirno, varnostno šušljanje,
skrivnostne bajke mi šepetajoč.

Vipavska

Ob naši hiši brajda
po zidu spenja se,
majolko dala vinca
nam o Martinu je.

Trgatev smo imeli,
je letos dala dve,
pa trčimo na zdravje
zdaj volje židane.

Lipa

Lepo med hišami
nasred vasi
oblastna lipica
odkaj stoji.

Po vasi se glasi
dekliški spev,
izrazov miljenih
je lit osev.

Vzibava se okrog
raztakajoč,
razširja dušo mi,
krči mrjoch.

Le pojte deklice,
kot ste naglas,
najbolj sedaj za vas
je cvetni čas.

Adrija

Sladkonežna, presenetil
mene je blisket, sijaj
poleg lavorik in pinij,
kjer je moj preljubi kraj.

Sonca žarki te krasijo,
morske pene te blaže,
lepšajo galeje, luke
ob pomolih čaraste.

Bajna mesta so v razvojih,
mojih tam pradedov dom,
viškanja Jadranski biser
zabil te nikdar ne bom.

Po sreči položena v srce

Ohoj, čez noč
je travica zbrstela,
ohoj, čez noč
se majnica razcvela.

Sončni zajček
že nese ji pozdravček,
popiva z njo
z dalj veter pomižavček.

Presrečni vsi,
še jaz naj grem na polje
ko venčan svat,
ki je predobre volje.

Pesmim

Moje kitice so svetle
kakor sonce bi sijalo,
čiste so ko gorsko virje,
živo bi srebro cvengljalo.

Rujnovžgane, razigrane,
razočaranj blesketanje,
polne rožnega življenja,
nadepolne, polusanje.

Ma ja

Vzplapotal tja v zrak, zapel
je škrjanček živo,
kmetič je zastavil plug,
da preorje njivo.

Vitoroga, le naprej,
lemež v jutru reže,
da diši prhčičica,
lista brazde sveže.

Kak lahak mu je korak,
upe najsvetleje
si obradoščene v se
tiho tihe seje.

Belokranjska

Žitno klasje se iskri
ko odbiti žarki,
razpljuskava, valovi
kakor grud sanjarki.

Spodaj prepeličica
glasno pedpedika,
koder slak, plavičica,
to je živa slika.

Slovenske gorice

Najdražje vinonosne ve gorice
potrpežljivo vse obremenjene,
z grozdjičjem neizrečno obložene,
nasičene osončene medice.

Kako preteka vse se in razvija,
kjer vzradoščuje tu se moje bitje
in neprecenjeno je zlatožitje,
prevez pri locnju se nad mano zvija.

Da mi je tukaj vedno, vedno biti,
da kot doma, si mislim, sem pri tebi,
domači so ljudje in kar ob tebi,
od tukaj ni mogoče mi oditi.

Mladina

Mi smo k zedinjenju vneti klicarji,
mi proti zlatim smo časom veslači
in za prevrate posebno zvonarji,
mi smo ledine zajetni orači.

Mi smo stanovom svobodnost prinesli,
robstva železne okove razbili,
v vas plamenice smo sprave zanesli,
z ognjem vsem svojim smo vas zaljubili.

Čela v domovju ponos nam dviguje,
saj smo življenja nanovo znaniki
koder slavljenje pri nas zdaj gostuje,
ko od bliščobe so svetli braniki.

Skupno trijančimo v čast prebujenju
zvesti namoč domovini zmer isti,
vestno mladinci, mladinke v brščanju,
v mavri blesteči se vsi zenitisti.

Kar v srcu budno je v besedi dejanje

Narod se zgrinja k svečanemu dnevu
gnan od povelja srca od povsod,
s stolic z zanimanjem, trgov in križark,
k zvezi podaja dlani vsepovsod.

Pestri je vrvež in jasne smeri so,
pa sladkožitne vtopije od njih,
skupnih naziranj preživo vsevladje,
misel olimpijska ena in dih.

Orijo glasi v pomladnih fanfarah,
mlada moč duše predahne le-te,
dvignimo zdajci nakvišku bokale,
Bog živi zdaj vse Slovence čez vse.

Bratje in sestre razvnetá, napredka,
ki vam vzigrava veselo srce,
z delovno roko hitimo na delo,
da hrepenenje se v srečo vzcvete.

Svobodoljubi

Radostno zdaj prekipeva proščenje,
loki zelenja nad nami se pno,
časov naj pisanih zarja obkroža,
trumoma množice radostno vro.

Mali, veliki in stari in mladi
zdaj se sprijemajmo z vročo roko,
ko domačinstvo tu v kolo se vije,
da se razlegne tja v plan in goro.

Mi po poljanah, goricah in brdih
dali smo zemlji zunanji lesket,
vrste s slavicami tukaj obsuli,
v prsa zanesli zaupnic zanet.

Krvca polje po žilah nam vroča,
pravo odseva iz nas in krepost,
bratstvu v prid smisel prinaša nam zdravo,
javno blaginjo in vedro bodrost.

Slovenski jezik

Kako prijazen, čudovit
si in blagodoneč,
razveseljivi kakor vir,
pa zrnat in ljubeč.

Obličje temno razvedriš,
me pelješ v zlati čas,
kjer vse presladko tam zveni
kot bil bi klas ob klas.

Francetu Prešernu

Tvoje ime imam na čelu in luči od sonca
mi ni treba, ker me ti obsevaš;
ti si trta, vsaka mladika na tebi daje sad,
ti si moja zarja, živi ogenj.

Tvoje prijazno obličje je ko vse veselje,
blagosti, časti in sladkosti sveta,
globoko naju razmerje, ob čemer prijaznost poseva nanj,
žareč si v neizmerni svetlobi.

Naj ti pojdem visokemu naproti v svetlem oblačilu,
tvoji nagibi so idealni,
blagoslavljam sleherni dan najinega življenja,
podoba tvoja je dovršena v meni do lepote.

Notranjost bi brez tebe pokrila noč, moj sončni svet,
cvetni popek sva v jutranji čarobni uri,
v duhovni svet me povzdigajo tvoja dejanja,
ki ne vidijo smrti vekomaj.

Svetle oči sem dobil od tebe, da te svetlo vidim,
obrnjen vedno proti jutranji strani,
ko svetloba od sonca, ki na mesec sije, si mi,
zvezdni svet na nebu te proslavlja.

Zbrati hočem vso ljubeznivost besed,
prihajajočih iz dna odkritosrčnega srca
v življenju mojih dni, ki so tako neskaljeni
kakor vrelec, ki v logu žubori.

Iz jezera v jezero ljudi se pretaka tvoj vzor,
verujem v tvoje svetle sanje o prihodnosti,
od sončnega vzhoda do zahoda naj bo veliko
ti ime v mladostnih vekih narodov.

Domovini

Prepestre sinje so planine,
zelene, ravnate doline,
vrbinje očarljive v loki,
srebrnočisti vodni toki,
povsod grmi spev veličastni
na slavje tebi visočastni,
opeva blaga te mladina
veliko lepna domovina,
naj diči cvetje te blesteče
in jadrniki preljubeče,
od sonca soj žari obličje,
preseva lepotil naličje,
v vročini sapice hladijo,
poljubke dan in noč delijo,
oči v te z mano rod obrača,
ljubezen razplamtilo vrača,
od zvezdic svit lahno roseči
šepeče o blažilni sreči
in ptičji petja raj pozdravlja,
neumrjoč vsakod preslavlja.

Ustoličenje na Gosposvetskem polju

Na knežnjem kamenu sedi
svoboden kmet in govori:
»Kdo oni je, ki sem prihaja
in gorko roko mi podaja?«

Okoli zbrana množica
je kmetiču zaorila:
»Deželni knez je ta, ki z nami,
da narod iz trpinstva vzdrami.«

»Bo li pravičen on sodnik?«
»Je, je in bo!« odvrne vzklik.
»Da, vladal bodem po pravici,
zamahne meč naj krog v desnici.«

Studenčnice napil se, znak,
da zemlje mu vsak košček drag
in zagoreli so kresovi,
objeli prosti jih vekovi.

Druge sreče zame ni

Preljubi skromni dom,
jaz zabil te ne bom,
za te srce gori
vse svoje blage dni.

Pomniki, trate, gaj,
ta gruda moj je raj,
najbolj pri srcu si,
ki radost mi budi.

Ti daš mi vzhit, smijaj
doma neredkokdaj,
ah, milšga nima svet,
ti san detinskih let.

Kraj tvojih jaz livad
ob tebi spet sem mlad
in v me zasije, aj
resnično zopet maj.

Hura

Bobni ropočejo, glasno zvučijo,
troblje, podmolko plat bije zvonov,
ude k razumnosti, srčnost bodrijo
koder naš govor udarja valov.

Vkup le uboga gmajna odpovsodi
za staro pravdo na juriš, kot v boj,
zbirajmo se mi udarniki todi
v rdečo to četo in pisani voj.

Zvešeni prapori v vetru vihrajo
in brez pomude nad nami vijo,
v prsih plamenci na moč plapolajo,
pesmi se zlegajo v plan in goro.

Sovremenik

Na sredi mesta
sam tron stoji,
ko zlat od ognja
se ves žari.

Na njem sedeči
je kmečki kralj
Matija Gubec,
strmeči v dalj.

Z žarečo krono
ga venčajo
in v roko žezlo
mu še dado.

Ozre okoli
se on rekoč:
»Prosto izzari
naj vsem nekoč!«

Tenkočutna

Božični zvonovi srebrno zvonijo,
čez trato zasneženo rahlo brnijo,
o to so prijetni poznani glasovi
kot stihe šumeli bi tihi gozdovi.

In v mojo notrino pokojnost prihaja,
nikoder trepeta, nikoder drhtaja,
ko nežno se proži nad me perotnica
kot da jo prostira čez sen golobica.

Ah noč ti božična, kako si svetostna,
kot biser si v školjki, ti meni skrivnostna.
naj vame le zvezdice tvoje rosijo
in me z dobrodejstvom vsevedno zlatijo.

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

COBISS

00000412058

Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celju